

Κυριακή 21η Σεπτεμβρίου 2025

Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν.

(Μρ. 8, 34 – 9, 1).

*«ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν,
ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυ-
ρόν αὐτοῦ»* (Μρ. 8, 34).

Βρισκόμαστε σήμερα στήν πρώτη Κυριακή μετά ἀπό τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀκοῦμε τήν ἀπ' αἰῶνος Σοφία, τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, νά μᾶς παρουσιάζει τό ἥθος τοῦ Σταυροῦ. Τόν ἀκοῦμε νά μᾶς δίνει πρακτικές ὁδηγίες γιά τό πῶς θά συμπορευτοῦμε μαζί Του στό μονοπάτι τῆς λύτρωσης. Τόν ἀκοῦμε νά μᾶς λέγει τούς αἰώνιους λόγους τῆς ἀληθινῆς ζωῆς: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ». Ὅποιος θέλει νά περπατήσει στό ἴδιο μονοπά-

τι πού βαδίζει ὁ Χριστός, θά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί θά σηκώσει τό σταυρό του.

Πολλές φορές ἀντιλαμβανόμαστε τό Εὐαγγέλιο σάν μιὰ ωραία φιλοσοφία. Τό βλέπουμε σάν ἓνα σύστημα εὐγενικῶν θεωριῶν καί καλῶν σκέψεων. Τό ἀποθηκεύουμε ὡς μία ἰδεολογία γεμάτη ἀπό ἰδεατές καταστάσεις. Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ὅλα αὐτά, ἀλλά εἶναι καί κάτι πολύ σπουδαιότερο καί πολύ πιό σημαντικό. Τό Εὐαγγέλιο εἶναι τρόπος ζωῆς πρακτικός καί καθημερινός. Εἶναι ἡ ζωή μαζί μέ τόν Χριστό. Τό Ἱερό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ διαδρομή πού βαδίζει ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρας καί τήν ὁποία βαδίζει καί κάθε πιστός πού ἐπιθυμεῖ τήν ἔνωση μαζί Του. Τό Εὐαγγέλιο περισσότερο ἀπό θεωρία εἶναι πράξη. Εἶναι πράξη, ἡ ὁποία ἐπισφραγίζει καί ἐπιρρωννύει τή θεωρία. Εἶναι ζωή. Εἶναι ἡ ζωή μαζί μέ τόν Χριστό.

Ὁ Κύριος ἐπιβεβαιώνει αὐτή τήν ἀλήθεια, καθώς μᾶς καλεῖ σέ μία συνοδοιπορία, σέ μία συνάντηση μαζί Του. Μᾶς προτρέπει νά περ-

πατήσουμε τόν δρόμο τῆς ἀπάρνησης τοῦ
 ἑαυτοῦ μας καί τό μονοπάτι τῆς ἄρσης τοῦ
 σταυροῦ μας, γιά νά συντονιστοῦμε στά δικά
 Του βήματα. Δέν ὑπάρχει ἀληθινή ζωή μακριά
 ἀπό τόν Χριστό. Ὅλα εἶναι ἓνα ψέμα, μιά
 ἀπάτη, μιά φυλλορροή. Ὅλα τά παρόντα πα-
 ρέρχονται καί καταλήγουν στή λησμοσύνη.
 Ὅλα ἀποδεικνύονται μιά φάρσα, μιά σκιά, μιά
 φευγαλέα στιγμή στήν ἀπεραντοσύνη τοῦ σύ-
 μπαντος. Ἡ ζωή γίνεται ἀληθινή μόνον ὅταν
 ἐναρμονίζεται μέ τόν Χριστό. Χωρίς Χριστό
 ὅλα εἶναι θάνατος. Τά χαμόγελα, οἱ ἡδονές, τά
 πλούτη, τά ὑπάρχοντα, οἱ γνωριμίες, τά πτυχία
 καί τά μεταπτυχιακά, τά κατορθώματα καί οἱ
 κάθε εἴδους ἐπιτυχίες ὅλα πέφτουν στή μεγά-
 λη χοάνη τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ὅταν
 ἔρχεται ἡ στιγμή τῆς ἐκπνοῆς, ὅλα χάνουν τήν
 ἀξία τους. Μπροστά στό νεκροκρέβατο ὅλα τά
 ἀνθρώπινα ἐπιχρίσματα ξεβάφουν. Ἡ μόνη
 ζωή πού εἶναι ἀφθορη, ἀληθινή, γεμάτη ἀπό
 κάθε μορφῆς πληρότητα εἶναι ἡ ζωή μέ τόν
 Χριστό. Ὅταν συνοδοιποροῦμε μέ τόν Ἰησοῦ,

τά θλιβερά γίνονται ἐποικοδομητικά, οἱ περιπέτειες τοῦ βίου γίνονται εὐκαιρίες γιά δόξα καί ἀνταμοιβή. Μπορεῖ νά μή λείπουν τά κτυπήματα. Ἀλλά κάθε κτύπημα στιλβώνει τόν πιστό καί τόν λαμπρύνει. Ἡ ζωή μέ τόν Χριστό εἶναι μία συνεχῆς ἀνάσταση. Εἶναι μία πρόγευση τοῦ Παραδείσου. Ἡ φτώχεια εἶναι πλοῦτος, ἡ ἀρρώστια εἶναι εὐλογία, ἡ περιφρόνηση εἶναι οὐράνια καταξίωση, ἡ ἐγκράτεια καί ἡ ἄσκηση εἶναι ἀσίγαστη καί ἀπέραντη εὐτυχία. Τά λίγα εἶναι πολλά καί τά πολλά αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι ἀδιάφορα. Μαζί μέ τόν Χριστό ἡ καρδιά εἶναι γεμάτη, ἡ συνείδηση εἶναι ἥρεμη, ἡ ψυχή εἶναι ἰσορροπημένη, ὁ νοῦς εἶναι φωτισμένος, ἡ σκέψη εἶναι διαυγής, λαμπρή καί ὀξυμμένη.

Αὐτή τήν ἐμπειρία τῆς ζωῆς μαζί μέ τόν Χριστό μάς τή χαρίζει τό ἥθος τοῦ Σταυροῦ. Ὅταν ἀποφασίζουμε νά ζήσουμε κατά τρόπο σταυρικό, τότε πρῶτον, ἀπαρνιόμαστε τόν κακό παλαιό ἑαυτό μας καί δεύτερον, σηκώνουμε πρόθυμα καί ἀγόγγυστα τόν προσωπικό σταυ-

ρό μας. Για νά συναντήσουμε τόν Κύριο θά ἀρνηθοῦμε ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ χαρακτήρα πού μᾶς χωρίζουν ἀπό τόν ποθούμενο Ἰησοῦ. Κάθε ἐπιθυμία καί σκέψη πού μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό θά τήν ξεριζώσουμε καί θά τήν ξεχάσουμε. Θά ἀρνηθοῦμε τά πολλά μας δικαιώματα. Θά ἀρνηθοῦμε τό δίκιο μας. Θά ἀρνηθοῦμε ἀκόμη καί τήν ἀξιοπρέπειά μας, προκειμένου νά μή χάσουμε τόν Κύριο. Στόν ἀγώνα τῆς προσέγγισης τοῦ Θεοῦ ὁ ἑαυτός μας θά γίνει τό μεγαλύτερο ἐμπόδιο. Ὁ ἐγωισμός, τά πάθη, οἱ ἐξαρτήσεις, οἱ λάθος ἀπόψεις, ἡ ἀσθενής συνείδηση θά σηκώσουν ἓνα τεῖχος ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καί στόν Κύριο. Χρειάζεται τεράστια δύναμη καί ἀλύγιστη ἀποφασιστικότητα, γιά νά γκρεμίσουμε αὐτό τό τεῖχος. Χρειάζεται μετάνοια καί πνευματική καθοδήγηση ἀπό ἔμπειρο πνευματικό ὁδηγό, γιά νά μή χαθοῦμε στά μονοπάτια τῆς ἀπάτης καί, ἀντί νά πλησιάσουμε πρός τόν Χριστό, ἀπομακρυνθοῦμε ἀκόμη πιο πολύ ἀπό Ἐκεῖνον.

Τό δεύτερο πού θά κάνουμε, ἐφόσον ποθοῦμε τή συνάντηση μέ τόν Θεό, εἶναι νά σηκώσουμε εὐχαριστιακά τόν σταυρό πού μᾶς ἀναλογεῖ. Ὁ σταυρός πού ἐναποτίθεται στούς ὤμους τοῦ καθενός εἶναι ἀκριβῶς αὐτός πού ἀντέχουμε. Κανείς δέν σηκώνει σταυρό πιό βαρὺ ἀπό τίς ἀντοχές του. Θά σηκώσουμε τόν σταυρό ὄχι ἀναγκαστικά καί γογγύζοντας ἀλλά εὐχαριστιακά καί χαρούμενα. Ἡ ποικιλία τῶν σταυρῶν εἶναι τόσο μεγάλη, ὅσο μεγάλο εἶναι καί τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. Σταυρός γιά ἄλλον εἶναι μία ἀρρώστια, γιά ἄλλον εἶναι ἓνα πρόσωπο, γιά ἄλλον εἶναι μία κατάσταση, γιά ἄλλον εἶναι ἓνα πάθος ἢ μία ἐξάρτηση, γιά ἄλλον εἶναι μία δυσκολία τῆς καθημερινότη-
 τας, γιά ἄλλον εἶναι ἓνας συνδυασμός ὅλων αὐτῶν. Δέν ἔχει σημασία ποιός εἶναι ὁ σταυ-
 ρός μας. Σημασία ἔχει πόσο εὐχαριστιακά τόν σηκώνουμε. Νά ἀναλογιζόμαστε ὅτι ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μᾶς ὁδηγεῖ στήν κάθαρση. Ἡ ὑπομονή πού κάνουμε καί ἡ εὐχαριστία πού ἀποδίδουμε στόν Θεό εἶναι ὁ φωτισμός καί ἡ

δόξα μας. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ εἶναι ἡ ἐξομοίωσή μας μέ τόν Ἑσταυρωμένο Σωτήρα. Τά σημάδια τῶν πληγῶν μας εἶναι τά παράσημα πού λαμβάνουμε ἀπό τόν ἀγωνοθέτη Θεό. Ὁ προσωπικός σταυρός εἶναι τό δικό μας κλειδί, μέ τό ὁποῖο ξεκλειδώνουμε τήν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Εἶναι τό διαβατήριό μας, μέ τό ὁποῖο θά εἰσέλθουμε στή χώρα τῶν ζώντων. Μή θρηνοῦμε γιά τούς σταυρούς μας. Αὐτοί εἶναι ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας μας. Ὅπως ὁ Χριστός σήκωσε τόν δικό Του Σταυρό, γιά νά σώσει τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι κι ἐμεῖς σηκώνουμε τόν προσωπικό σταυρό, γιά νά σώσουμε τόν ἑαυτό μας.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἄράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ». Σήμερα οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δέν θέλουν νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστό. Θέλουν νά ἀκολουθοῦν τόν ἑαυτό τους. Φοβοῦνται καί ἀποστρέφονται κάθε σταυρό πού τούς χαρίζεται. Ἔτσι νομίζουν ὅτι κερδίζουν στή ζωή. Χωρίς Χριστό καί χωρίς σταυρό, ὅμως, ἡ ζωή

εἶναι χαμένη. Ὅποιος θέλει νά περπατήσει
στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, θά ἀκολουθήσει αὐτές
τίς πρακτικές ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ. Θά
ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί θά σηκώσει πρό-
θυμα τόν σταυρό του. Τότε ἡ συνοδοιπορία μέ
τόν Κύριο θά εἶναι ἓνα πανηγύρι, ἓνα γλέντι
πνευματικό, μία χαρά ἀτελεύτητη, μία οὐράνια
ἐμπειρία, πού ξεκινάει ὡς ἀρραβώνας ἀπό
τούτη τή ζωή καί συνεχίζεται ὡς ἀπόλυτη
ένωση μέ τόν ποθούμενο Θεό στήν αἰωνιότητα.
Ἀμήν.